

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΑ

ΕΤΟΣ Δ'

ΑΘΗΝΗΣΙ, κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 1882.

ΑΡΙΘ. 4

Η ΠΡΩΤΑΓΡΙΑΙΑ

{16: σελ. 68}

ΕΣΠΕΡΟΣ, ΕΤΩΝ 13

Βραβευθείς κατά τὸν Α' διαγωνισμόν τῆς «Διαπάλαστος»

παρηγορήσει εκείνος. Ἀλλά τίποτε. Κανένα δὲν εἶρε. Κανείς δὲν τὸν ἠγάπα. Ἡ ψυχράν ἀπάθειαν καὶ ἀδιαφορίαν εἶρε, ἡ εἰρωνικὰ μειδιάματα καὶ κακεντρέχειαν τῶν ἐχθρῶν του χαϊρόντων διὰ τὴν δυστυχίαν του.

Ὡ! ἡ μία δυστυχία—ἡ ἀποτυχία εἰς τὰς ἐξετάσεις—ἀπεκάλυψεν εἰς αὐτὸν μίαν ἄλλην δυστυχίαν—τὴν μόνωσιν—ἦτο μόνος! τὸ ἠσθάνετο—Θεέ μου, τί φοικῶδες πρᾶγμα νὰ εἶναι τις μόνος!

Περὶ τὸ ἐσπέρας ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν ἄνευ τοῦ συνήθους πατάγου τοῦ ἀναγγέλλοντος τὴν ἔλευσιν του, καὶ ἐκάθησεν εἰς μίαν ἄκραν τοῦ δωματίου, καταλυπημένος, σκεπτικός, κρατῶν μὲ τὴν χεῖρά του τὸ μέτωπόν του, καὶ τοὺς

ὄφθαλμούς ἔχων πλήρεις δακρῶν ἐτοιμῶν νὰ ρεῦσωσι.

Ἡ μάμμη του ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἠρώτησε μὲ συμπαθῆ φωνήν:

— Τί ἔχεις, παιδί μου, Χριστό μου, καὶ εἶσαι τόσον λυπημένος ἀπόψε;

Κατ' ἀρχὰς τὸν ἐξέπληξεν ὁ τόνος τῆς φωνῆς ἐκείνης. Τέλος πάντων! ἰδοὺ τὸν ἠρώτα τις ἰδοὺ ἐνδιαφερέτο τις καὶ δι' αὐτὸν ἄλλα τίνας ἦτον ἐκείνη ἡ φωνή; τῆς γραίας μάμμης αἱ δὲν ἦτο τίποτε· δὲν ἤξιζε τὸν κόπον, ἡ γραία μάμμη του! . . . καὶ οὐτε ἀπήνησες; καὶ οὐτε ἐστράφη νὰ τὴν ἴδῃ! . . .

Ἀλλ' ἡ μάμμη, ἡ ὁποία ἀπὸ τινων στιγμῶν

παρετήρει μετ' ἀγωνίας τὴν ἔκφρασιν τῆς λύπης, ἦτις ἦτο διακεχυμένη ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ ἐγγόνου τῆς, ἐκάθησε πλησίον του καὶ λαβοῦσα τὴν μίαν χεῖρά του ἐντὸς τῆς ἰδικῆς τῆς, καὶ φιλοῦσα αὐτήν, τῷ εἶπε μὲ φωνὴν πλήρη ἀπεριγράπτου τρυφερότητος, ἀπεριγράπτου θωπείας.

— Ψυχὴ μου, Χριστάκη μου, πές μου τί ἔχεις, παιδί μου, καὶ εἶται τότεν λυπημένος. Πές μου το, Χριστέ μου, ἀγγελέ μου· πές μου το νὰ λυπηθῶ κ' ἐγὼ μαζὴ σου, ματάκια μου· πές μου το νὰ ξελαφρωθῇ λιγάκι ἡ καρδοῦλά σου, Χριστέ μου. Τί ξέρεις; μπορεῖ καὶ σὲ παρηγορήσω, φῆς μου· ἂν δὲν μοῦ τὴν πῆς τὴν λύπην σου εἰς ἐμένα, εἰς ἐμένα τὴν μάμμη σου, ποῦ σ' ἀγαπῶ τόσον, σὲ ποῖον θὰ τὴν πῆς, πουλάκι μου;

Καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἔτρεμει ἐκ συγκινήσεως, καὶ δύο μικρὰ δάκρυα ἐτρεμοῦλιαζον νὰ πέσωσι ἀπὸ τοὺς κανθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

Ὡ! Δὲν ἀντέστη πλέον, δὲν ἀντέστη ὁ Χριστός... Ἐβλάτε τὴν κεφαλὴν του εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μάμμης του καὶ ὅλη ἡ λύπη του ἔτρεξεν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ ἔκλαυσε, καὶ ἔκλαυσε, καὶ ἔκλαυσε. Καὶ ἔκλαιον καὶ οἱ δύο, ἔγγονος καὶ μάμμης, ἐνῶ τῇ διηγέτο μὲ διακοπτομένας καὶ εἰς δάκρυα πνιγομένας λέξεις τὸ δυστύχημά του...

Ε'

Τὸν Σεπτέμβριον προὐβιάσθη μετ' ἐπαίνων. Διότι εἶχε μελετήσῃ, μελετήσῃ πολὺ, ἔπειτα δὲ ἡ καλὴ του μάμμη τοῦ ἐπῆρε καὶ προγυμνα-

Α'

Ὁ Τάκης ἦταν φτωχὸ παιδί, κακοντυμένο, ἀλλ' ὅμως γιὰ τὴ φτώχεια του δὲν ἦταν λυπημένο. Ὁ Τάκης ἦταν φτωχός, ἀλλ' εἶχε μίαν ἐλπίδα πῶς μίαν ἡμέρα ὁ ἀκουσθῆ κ' αὐτὸς εἰς τὴν Πατρίδα· καὶ ἐκρατοῦσε πάντοτε ἔσθ' ἔχει τὸ βιβλίον, καὶ ἦτον ὁ καλλίτερος ἐπ' ἔλους ἔσθ' σχολεῖο. Ὡσάν παιδί του ὁ δάσκαλος τὸν Τάκη ἀγαποῦσε, γιὰτ' ἦταν πάντα φρόνιμος καὶ πάντα μελετοῦσε. Γιὰ φαντασθῆτε τὴ χαρὰ ποῦ εἶχεν ἡ μαμά του ὅταν τὸ βράδυ διάβαζεν αὐτὸς τὸ μάθημά του κ' αὐτὴ κοντὰ του ἔρραβε, ἡ ἄλλοτ' ἐκρατοῦσε! Τέτοιο παιδί, εἰπέτε μου, καὶ ποῖος δὲν τ' ἀγαποῦσε;

Β'

Ἦταν ἀγῆ Πρωταπριλιάς· ἀκόμη τὰ πουλάκια δὲν ἤρχισαν τ' ἀθῆα των ἐκεῖνα τραγουδάκια.

στήν. Ἀλλὰ πολὺ μεγάλην ἐντύπωσιν τῷ ἔκαμε πῶς κατῴρθονε ἡ μάμμη του νὰ πληρῶνῃ τριάκοντα δραχμὰς τὸν μῆνα εἰς τὸν προγυμναστήν του, μολοῦντα οἱ φοιτηταὶ οἱ κατοικοῦντες εἰς τὰ δωμάτια τῆς ἀνεχώρησαν τὸν Ἰούλιον εἰς τὴν πατρίδα των, καὶ δὲν ἐλάμβανε πλέον ἐνοίκιον.

Διότι ὁ Χριστός τότε τὰ παρατηρεῖ ὅλα, ὅλα, καὶ ἀπὸ ὅλην τὴν ἀφοσίωσιν τῆς μάμμης του, δὲν τοῦ διαφεύγει οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ἐνδειξις.

Ὡ! ναί. Τὸ δυστύχημά του ἐκεῖνο ὑπῆρξεν ἡ μεγαλειτέρα του εὐτυχία. Τὸ δυστύχημά του ἐκεῖνο τῷ ἐπροξένησε τὴν μεγαλειτέραν εὐεργεσίαν τοῦ κόσμου. Τὸ δυστύχημά του ἐκεῖνο τὸν ἔσωσε!

Καὶ δὲν τὴν ἐλησμόνησε τὴν μάμμη του, τὴν ἀγαθὴν του μάμμη, ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ὁ μόνος φίλος του, ὁ μόνος του παρηγόρος. Ἦνοιξάν οἱ ὀφθαλμοὶ του οἱ ἀχάριστοι καὶ εἶδον τὴν θερμὴν ἐκείνην ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ἐν ᾧ καθήμεραν τὴν εἶχεν ἐνώπιόν του δὲν τὴν ἔβλεπε. Καὶ τότε εἰξεύρει πόση ἀνεκφραστον γλυκύτητα ἐγκλείει τὸ φίλημα τῆς μάμμης, πόσον εὐδὴ εἶνε τὰ χεῖλη ὅταν ἀγαπᾷ ἡ καρδιά, καὶ φρίττει διὰ τὴν ἀχαριστίαν του, διὰ τὴν σκληρότητά του τὴν ὁποίαν ἐδεικνυεν ὅτε ἀπάθει τὴν γραίαν μάμμη, καὶ ἀπέστρεφε μετ' ἀηδίας τὸ πρόσωπόν του, καὶ τῆς ἔρριπτε κατὰ πρόσωπον τὴν ἀδικον, τὴν σκληράν, τὴν βδελυρὰν φράσιν, τὴν διασπαράζουσαν τὴν καρδίαν ὡς δίκωπος μάχαιρα:

— Οὐφ! Μυρίζεις γεροντίλας...

ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΒΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

Η ΠΡΩΤΑΠΡΙΑΙΑ

Α'

Ὁλόδροσα τὰ λούλουδα εἰς τοὺς ἀγροὺς κοιμοῦνται καὶ τὰ μικρὰ τὰ φύλλα των καθέλου δὲν κινουῦνται, τὸ πρῶτόν τραγοῦδι του ὁ πετεινὸς τσιτσει καὶ τὸ μικρὸ τὸν Τάκη μας μ' αὐτὸ καλῆμερίζει. Σπυρᾶ καὶ τὸ βιβλίον του ὁ Τάκης μας ἀνοίγει ὡς ποῦ νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα του γιὰ τὸ σχολεῖο νὰ φύγῃ.

Γ'

Ἦταν ἀγῆ Πρωταπριλιάς· ὁ κόσμος ὅλος χαίρει, γιὰτ' ὁ Ἀπρίλης Ἦνοιξαι καὶ λούλουδα μᾶς φέρει, γιὰτ' μαζὴ μὲ τὰ τρελλὰ καὶ μαῦρα χελιδόνια δίνει ἔσθ' φύσι τὴ ζωὴν τοῦ μάραναν τὰ χιόνια. Ὁ Τάκης μας τὴ σάνκα του κρατῶντας εἰς τὸν ὦμο ὅλος χαρὰ γιὰ τὸ σχολεῖο ἐπῆρ' εὐδὴ τὸ δρόμο. Ἦσθάνετο εὐχαριστήσῃ βαθεῖα μετ' ἔσθ' τὴν καρδίαν του γιὰτ' εἴτερε ὡσάν νερὸ τὸ κάθε μάθημά του. « Ἦμαι πτωχός» ἐπέκτετο «ἀλλ' ὅμως τί περᾶζει; ποῦ ἀπ' τὰ πλοῦτα παιδιὰ θεῶν ἐμὲ διαβάζει;»

Δ'

Και τέλος φθάν' εις τὸ σχολεῖο·

οἱ ἄλλοι μαζεμένοι φαίνονται ὅλοι σκεπτικοὶ ὅταν κάτι νὰ συμβαίνει· ὁ ἕνας λέει μυστικά, ὁ ἄλλος ῥητορεύει, ὁ ἄλλος κάτι μὲ τὸ νοῦ θαρρῆς, ὅτι γυρεύει καὶ σκέπτεται σιωπηλῶς, ὁ ἄλλος τὸν κυττάει, καὶ τέλος ἕνας ἔφαρνα μὲ γέλοια ἀρχινάει:

— Ἐγὼ τὸ ἤδρα... Σιωπή, νὰ σὰς τὸ πῶ· μὰ πρέπει νὰ μὴ φωνάζουμε πολὺ, γιατί ὁ Τάκης βλέπει καὶ προσοχή! τὰ λόγια σας νὰ εἶνε μετρημένα μὴν πᾶν ὅλα τὰ σχέδια τοῦ κάκου, ὅτ'α χαμένα. Δοιπὸν ἐγὼ ἐσκέφθηκα τοῦ Τάκη νὰ εἰπούμε πῶς εἰς τὸν δρόμο, τὸ πρῶτ' ἡμῶν ἔτυχε νὰ δούμε τὸν δάσκαλο νὰ ὀμιλῇ μαζὴ μὲ τὸν μπαμπά σου, κι' ὁ Γεώργιος ὅταν περιεργὸς πλησίασε κοντὰ του καὶ ἤκουσε τὸν δάσκαλο ὅλος θυμὸ νὰ λέη:

« Ἄκουσε, φίλε μου, γὰ ἀυτὰ ὁ Τάκης σας δὲν φταίει, φταίει ἐσεῖς τοῦ ἀσχημα τὸν μάθα' ἕως τώρα » καὶ τὸν ἐκάματ' ἀμελῆ καὶ δὲν ἔμπορῆ μιὰ ὥρα, « καθὼς οἱ ἄλλοι μαθηταί, νὰ πιάσῃ τὸ βιβλίον, » καὶ ἔγιν' ἀτακτότερος ἀπ' ὅλους ὅτ'ο σχολεῖο »...

Ἄν' ἴ φλοι, πῶς σὰς φαίνεται αὐτὸ τὸ σχέδιό μου; Ἄν κατεβάξαι σχέδια ὠραία, τὸ μυαλό μου;

— Ἄκουε ἐκεῖ!... ἐφώνησαν οἱ ἄλλοι μ' ἕνα στόμα· κι' ὁ Γεώργιος ὁ παιδ' ἐξυπνὸς ἐπρόσθεσεν ἄκόμα, πῶς ὁ μπαμπᾶς του θυμωσε, κι' εἶπε ἕνα γυριστὸ ὁ Τάκης ἀπὸ τὸ σχολεῖο πῶς θὲ νὰ τὸν κυλίσῃ.

Προσέξατε τὸ σχέδιον κανεὶς μὴ μαρτυρήσῃ, καὶ μάλιστα, ἂν θέλωμε νὰ μὴ τὸ ἐνοήσῃ, δὲν πρέπει ὅλοι μας μαζὴ νὰ πᾶμε νὰ τὸ πούμε, γιατί ἔτσι ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ ἴδιο—ἐνθυμούμαι— ἠθέλωμε νὰ κάμωμε εἰς κάποιον ἄλλον τότε καὶ μεταξὺ μας ἔβέθησαν τρεῖς τέσσαρες προδοταί, — χωρὶς δὲ νὰ τὸ θέλωμε—μὲ γέλοια καὶ μὲ τόσα ἀμέσως τὸ μαρτύρησαν· μήπως μονάχα ἡ γλώσσα νομίξανε πῶς μαρτυρεῖ; καλὲ, μὲ συγχωρεῖτε· κάμετε ὅπως θὰ σὰς πῶ καὶ τότε θὲ νὰ ὄητε.

Ναί, πρέπει ἕνας μοναχὰ νὰ λάβῃ αὐτὸ τὸν κόπο νὰ πᾶ ὁ Τάκης νὰ τὸ πῇ—μὰ πάντοτε μὲ τρόπο,— κι' οἱ ἄλλοι ἀπὸ μακρὰ νὰ βλέπουσιν τί θὰ γείνη· Αὐτὰ ὁ Γεώργιος ἔλεγε, καὶ μὲ χαρὰ ἐκείνοι ἀμέσως ἀπεράσισαν ὁ Γεώργιος νὰ τὸ εἶπῃ κι' αὐτοὶ νὰ δούν ἀπὸ μακρὰ τοῦ Τάκη μας τὴ λύπη.

Ε'

Ἐπῆγε ὁ Γεώργιος μυστικά ἔτ'ὸν Τάκη ὅλα λέει κι' ὁ Τάκης μὲ παράπονο ἀρχίνησε νὰ κλαίῃ.

Καὶ φεύγει ὁ Γεώργιος ὁ σκληρὸς, τοὺς φίλους του μαζεύει, ἐσήκωσε τὸ χέρι του καὶ πάλιν ῥητορεύει· κι' οἱ ἄλλοι τοῦ τὸν ἤκουαν μὲ προσοχὴ σιμὰ του ἐθαύμαζαν τὸ φίλο του γιὰ τὸ κατόρθωμά του· Ἄλλὰ ὁ Τάκης, τὸ φτωχὸ παιδί, δὲν πλησιάζει, συλλογισμένος κάθεται καὶ ὄλη ἀναστενάζει.

Ἡ λύπη καὶ ἡ ἐντροπὴ σπατάζουν τὴν καρδιά του. Αὐτὸς; αὐτὸς δὲν εἶφερε κανένα μάθημά του; αὐτὸν νὰ ποῦνε ἀμελῆ; αὐτὸ δὲν τὸ χωνεύει! νὰ τὸ πιστεύσῃ δὲν ἔμπορῆ καὶ ὅμως τὸ πιστεύει, ἀφοῦ ὁ Γεώργιος τ'ἄκουσε. ὁ Γεώργιος μὲ τ'αὐτὰ του ὅταν αὐτὸς ὁ δάσκαλος τὸ εἶπε ὅταν μπαμπά του. Καὶ κλαίει τὸ φτωχὸ παιδί, μὰ τίποτε δὲν λέει, συλλογισμένος σιωπᾶ καὶ κλαίει κι' ὄλη κλαίει. Καὶ πάλιν συλλογίζεται—ὅταν πᾶν εἰς τὸ σπῆτι εἰς τὸν μπαμπά του τί θὰ πῇ ὅταν τὸν ἐπιπλήτῃ; Καὶ μὲ τί μούτρα θὰ τὸν ὄη ἀφοῦ ἔχθες ἀκόμα τὸν ἠμίξεν ἐπιμελῆ, τὸν ἔβλεπε ὅτ'ο στόμα ὅ,τι ὁ Τάκης του θὰ πῇ ἀμέσως νὰ τὸ κἀνῃ μὲ χιλίλια χάδια, μὲ φιλιὰ; καὶ τώρα δὲν τὸν φθάνει ἡ τόση δυστυχία του, ἀλλὰ κοντὰ ὅτ'α ἄλλα νὰ ἔχη δυστυχήματα ἀκόμη παιδ' μεγάλα, νὰ εἶν' ὁ Τάκης ἀμελῆς καὶ ἀτακτος, ὁ γυιὸς του, ποῦ ἔλεγε πῶς ἦταν ὁ μόνος θεσαυρὸς του! Αὐτὰ ὁ Τάκης σκέπτεται ἐκεῖ εἰς τὸ σκαμνὶ του ποῦ κάθητ' ὀλομόναχος· κι' οἱ ἄλλοι ἀντικρὺ του γελᾶν μὲ εὐχαριστήσι γιὰ τὸ κατόρθωμά των, καὶ ὅτι τὸν ἐγέλασαν τῶχουν κρυφῆ χαρὰ των.

ΣΤ'

Μὲ γέλοια οἱ ἄλλοι μαθηταί φεύγουν τὸ μεσημέρι παίρνει κι' ὁ Τάκης ὁ φτωχὸς τὴ σάκκα του ὅτ'ο χέρι καὶ λυπημένος, σκεπτικὸς ἔτ'ο σπῆτι του πηγαίνει, γιατί ὁ μπαμπᾶς του μὲ θυμὸ θὲ νὰ τὸν περιμένῃ. Καὶ ὅση εἰς τὸ σπῆτι του ὁ Τάκης πλησιάζει. Τόση ἀκόμη παιδ' βαθεῖα ὁ δυστυχῆς στεναρίζει. Καὶ ἐπὶ τέλος ἐφάσσε, μὰ ποία ἡ χαρὰ του ὅπ'οταν πάλιν ἤκουσε νὰ λέη ἡ μαμὰ του:

« Ἄπὸ τὸ σχολεῖο γυρίζει τὸ παιδί μου τὸ καλὸ κι' ὄλη μὸσχους μου μυρίζει ὅταν τὸ γλυκοφιλῶ »

Ἐτρεξ' εὐθὺς ὅτ'ὸν ἀγκαλιά νὰ κέσῃ τῆς μαμᾶς του καὶ ὅλος γέλοια καὶ φιλιὰ τὸν χάιδε' ὁ μπαμπᾶς του καὶ μεσ' ἔτ'α χάδια τὰ πολλὰ καὶ μετὰ ὅτ'α φιλιὰ ἐνόησε πῶς ἦταν σωστὴ Πρωταπριλιά.

Ι. Κ. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΠΙΑΣΘΗ;

— Ῥίχνουμε κανόνι; λέγει ὁ Ἀντώνης εἰς τὸν Στάθη.

— Ῥίχνουμε, λέγει ὁ Στάθης εἰς τὸν Ἀντώνη.

— Πᾶμε νὰ ψαρεύσωμε;

— Πᾶμε.

— Κράτα τὰ βιβλία μου νὰ πάγω νὰ φέρω τὴν πετονιά μου.

Καὶ μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει. Οἱ δύο δὲ σύντροφοι, μαθηταί συγχρόνως καὶ ψαράδες, ὡσάν τοὺς ἀποστόλους, κρατοῦντες τὰ βιβλία των, τὰ

καλάτιά των, τὸ καλάμι, καὶ τὴν ὄρμιαν, διηθύνησαν πρὸς τὴν παραλίαν τοῦ χωρίου, ἡ ὅποια δὲν ἦτο μακρὰν. Λέγω δὲ τοῦ χωρίου διότι ὁ Στάθης καὶ ὁ Ἀντώνης εἶνε κάτωτοι χωρίου τινος τῆς Πελοποννήσου.

Εἰς τὸν δρόμον, συλλογιζόμενοι ὅτι ὄλην τὴν ἡμέραν θὰ εἶνε ἐλευθεροί, ὅτι δὲν θὰ κλεισθοῦν, ὅπως πάντοτε, μετὰ εἰς τοὺς τέσσαρας τοίχους τοῦ σχολεῖου, ἐφώνηζον, ἐγγέλων, ἐπήδων, τρελλοὶ ἀπὸ τὴν χαρὰν των.

— Ὅλο μάθημα, ὄλο ἔς τὸ θρανίον σκυμμένους, λέγει ὁ Ἀντώνης, καὶ νάχης κι' ἐκεῖνον τὸν Βασίλακα τὸν δάσκαλο, γὰ σοῦ σπάη ὄλη τὴν ὥρα τὰ πλευρά ζωὴ εἶν' αὐτῆ;

— Ἀλήθεια! ὄλο τιμωρία λέγει ὁ Στάθης, εἰμεθα δὲ κι' ἡμεῖς ἀτακτοί, νὰ εἰπούμε τὴν ἀλήθεια, μὰ καὶ αὐτὸς τὸ παραζηλῶνει· ἐγγέλασε λιγάκι, πάτ, πάτ· ἐπινῆθηκα λιγάκι ἀπὸ τὴν θέσιν σου; πάτ, πάτ, δὲν εἰξέυεις τὸ μάθημά σου; πάτ, πάτ, πειράξεις λιγάκι τὸν πλαγιὸ σου; ὄλο πάτ, πάτ.

— Θυμᾶσαι τί ξύλο ἔφαγα προχθὲς γιατί ἔκαμα ἕνα χωνὶ χάρτινον καὶ τὸ ἔχουσα εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ Κώστα;

— Ἄμ' ἐγώ;

— Τώρα ἀνασαινομε λιγάκι.

— Καὶ τί θὰ ποῦμε αὐριον ἂν μᾶς ἐρωτήσῃ ὁ διδάσκαλος;

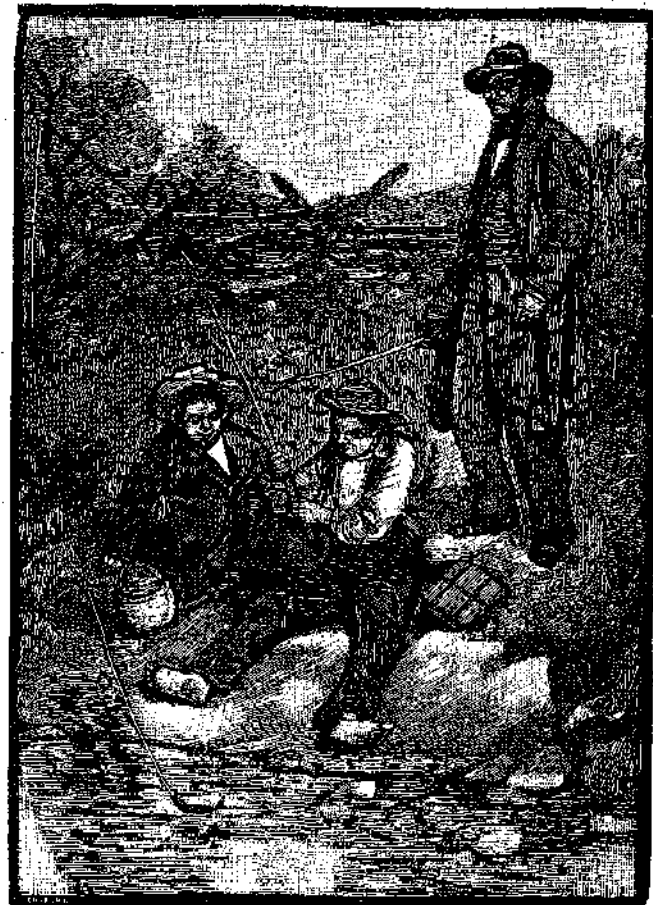
— Ἐγὼ θὰ πῶ πῶς ζυμώσαμε καὶ ἐπῆγα τὰ ψωμιά στοῦ φούρνο.

— Κ' ἐγὼ τότε θὰ πῶ πῶς πλύνουμε κι' ἐκουβάλησα νερὸ ἀπὸ τὴν βρύσιν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐφάσαν εἰς τὴν παραλίαν ἀπ' οὗ δ' ἐξέλεξαν ἕν παραμέρον μέρος πλησίον ἐνὸς χωραφίου, ἐφρίψαν τὰ βιβλία των μὲ ὀρμὴν κατὰ τῆς καὶ ὀμὲν Ἀντώνης ἤρχισε νὰ δένη τὴν πετονιά εἰς τὸ καλάμι, ὁ δὲ Στάθης ἔτρεξε νὰ συλλέξῃ μερικὰς γαριδας διὰ δόλωμα. Ἀπ' οὗ δὲ τὰς ἔφερον, ὁ Ἀντώνης ἐξετύλιξε τὴν πετονιάν, προσήρμωσε τὸ δόλωμα εἰς τὸ ἀγίστριον, καὶ κρατῶν μὲ τὴν μίαν χεῖρα τὸ καλάμι καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ μολύβι ἔριψε τὴν ὄρμιαν εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἄδιαφοροῦντες δὲ καὶ οἱ δύο καὶ διὰ τὸν Βασίλακα, καὶ διὰ τὸ σχολεῖον, καὶ δι' ὅλον τὸν κόσμον, ἐπερίμενον ἀνυπομῶνως πότε θὰ ταμπήσῃ τὸ φάρι.

Ἐσταίμησε! ὄχ! ἦτον μιὰ μαρίδα, ἀλλὰ τοὺς πῆρε τὸ δόλωμα κι' ἔφυγε ζαναδολοῦν

« ΠΙΑΣΘΗΚΕ ».

καὶ περιμένουν· ἂ! νά! ταμπᾶ, ἐσταίμησε, ὦ! πιάσθηκε! πιάσθηκε! ὁ Ἀντώνης τραβᾷ... εἶνε κωιδὸς καὶ πῶς σπαρταρᾷ!

Καὶ ξεκαρδιζόμενοι ἀπὸ τοὺς γέλωτας, καταγοητευμένοι, φωνάζουν ὀλονέν:

— Πιάσθηκε! πιάσθηκε!

Ἄλλὰ σιγά, σιγά, ἀπ' ὀπίσω ποῖος ἔρχεται; τὸν βλέπετε, σεῖς μικροὶ μου φίλοι; αὐτοὶ δὲν τὸν

βλέπουν' είνε ὁ κύριος Βασίλακας, ὁ διδάσκαλος τοῦ χωρίου· μαθητὴς τις τοὺς εἶδε διευθυνομένους εἰς τὴν παραλίαν μὲ τὸ καλάμι καὶ τοὺς ἐμαρτύρησεν ὁ δὲ κύριος Βασίλακας ἐπέγγε νὰ τοὺς φέρῃ εἰς τὸ σχολεῖον, ὡς συμβαίνει εἰς πολλὰ μικρὰ χωρία· πρὸς περισσότεραν δὲ ἀσφάλειαν ἔκοψε καὶ μίαν βέργαν ἀπὸ ἑνα δένδρον, τὴν ὅποιαν ἐκίνη ἀπειλητικῶς. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤκουε τὰς παιδρὰς φωνᾶς των·

— Πιάσθηκε! πιάσθηκε.

— Πιάσθηκε, αἱ, τώρα νὰ ἰδοῦμε ποῖος ἐπι-
άσθηκε!

ΠΕΡΙ ΔΑΜΑΛΙΣΜΟΥ

Τί εἶνε ὁ δαμαλισμὸς τὸν ὁποῖον οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς «Διαπάλεως τῶν Παιδῶν» ὀνομάζουσιν ἐμβολίασμα; Ἴδετε τοὺς μικρὰς σας βραχιόνιας' εἰς τὸν ἕνα, ἢ καὶ εἰς τοὺς δύο πολλὰκις, θέλετε παρατηρήσει λευκὰς τινὰς κηλίδας, τὰς ὁποίας σὰς ἔκαμνεν ὁ ἰατρὸς ὅταν ἤσθε πάλῳ μικροί. Αἱ κηλίδες ἐκεῖναι εἶνε τὰ ἴχνη τοῦ δαμαλισμοῦ σας καὶ τὰς γνωρίζετε μὲ τὸ ὄνομα βατσίνας ἢ μπόλι. Δὲν ἐπιθυμεῖτε ὅμως νὰ μάθητε ποῖον λόγον ἔχουν αἱ κηλίδες ἐκεῖναι; Ὅλοι γνωρίζετε ὅτι ὑπάρχει μία νόσος κακὴ, μεταδοτικὴ, ἢ, ὅπως τὴν λέγουν, κολλητικὴ ἢ κακὴ αὐτὴ νόσος εἶνε ἡ εὐλογία, ἡ ὁποία ἄλλοτε ἔκαμνε φοβεράς καταστροφάς, διότι οἱ πλείστοι τῶν προσβαλλομένων ὑπ' αὐτῆς ἀπέθνησκον, ἐνῶ ἄλλοι ἔμμενον δι' ὅλης τῆς ζωῆς φέροντες κατὰ τὸ σῶμα καὶ ἰδίως κατὰ τὸ πρόσωπον στίγματα ἀηδῆ ἀσχημίζοντα καὶ τὸ πλέον ἄρατον καὶ κανονικὸν πρόσωπον.

Εὐτυχῶς σήμερον ἡ εὐλογία δὲν εἶνε ἐπιφο-
δος, διότι εὐρέθη τὸ ἀντιφάρμακον, τὸ ὁποῖον μᾶς προφυλάττει ἀπὸ τῆς νόσου αὐτῆς. Παρε-
τήρησαν κατ' ἀρχὰς ὅτι πολλὰ ζῶα, ἰδίως αἱ ἀγελάδες ἔπασχον νόσον τινὰ, κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς τοὺς μαστοὺς των ἐγένοντο μικρὰ ἐξανθή-
ματα. Τὴν νόσον αὐτὴν τῶν ἀγελάδων ὀνό-
μασαν δαμαλίδα, διότι δαμάλις ὀνομάζονται αἱ ἀγελάδες. Παρατήρησαν πρὸς τούτους ὅτι οἱ περιποιούμενοι τὰ πάσχοντα αὐτὰ ζῶα ἐλάμβανον καὶ αὐτοὶ τὴν νόσον αὐτὴν, ἀλλὰ ὅτι οἱ πα-
θόντες τὴν νόσον αὐτὴν τῶν ἀγελάδων δὲν προ-
σεβάλλοντο ἀπὸ τὴν εὐλογίαν. Δὲν εἶνε πολλὰ ἔτη ἀφ' ὅτου ἔγεινεν ἡ παρατήρησις αὕτη· εἶνε μόλις ἑκατὸν ἔτη. Εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὑπῆρχε ἀπλοῦς τις ἰατρὸς ὁ Ἐδουάρδος Γέννερ, ὅστις ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1749 εἰς μίαν μικρὰν πόλιν τῆς Ἀγγλίας. Ἦτο πτωχὸς καὶ ἀσημος κατ' ἀρχὰς, εἶχε ὅμως μέγαν νοῦν.

Ὅταν ὁ Ἀντώνης καὶ ὁ Στάθης, ἀκούσαντες τὴν τρομερὰν φωνήν, ἔστρεψαν καὶ εἶδον τὸν κύ-
ριον Βασίλακα, ἐπάγωσαν ἀπὸ τὴν φρικτὴν.
Ἐπρωτίμων ν' ἀνοίξῃ ἡ θάλασσα νὰ τοὺς καταπῆ.

Τὰ λοιπὰ ὅλοι τὰ ἔγνωσαν· εἶνε περιττὸν νὰ τὰ εἴπω· διότι τὸ ξύλον ὅταν καταδαίνη εἰς τὴν ῥάχιν, καὶ ἡ νηστεία ὅταν κάμη τὴν κοιλίαν νὰ γουργουρήσῃ καὶ τὴν κεφαλὴν νὰ ζαλιζήται, εἶνε τόσον δυσάρεστα πράγματα, ὥστε θεωρῶ περιττὸν νὰ τὰ ἐπαναλαμβάνω κάθε στιγμὴν, καὶ νὰ σὰς τὰ ὑπενθυμίζω. ΦΗΛΟΜΗΛΑ

Ἡ παρατήρησις ὅτι οἱ πάσχοντες τὴν νόσον τῶν δαμαλίων δὲν προσεβάλλοντο ὑπὸ τῆς εὐλογίας, ἀδήγησε τὸν Γέννερ νὰ ζητήσῃ μήπως ὑπάρχει καμμία σχέσις μεταξὺ τῆς δαμαλίδος τῶν ζῶων καὶ τῆς εὐλογίας τῶν ἀνθρώπων. Εἰς νεανίας εὐρέθη πρόθυμος νὰ τὸν συνδράμῃ· πρέπει καὶ αὐτοῦ τὸ ὄνομα νὰ γνωρίζετε, διότι τοιαῦτα ὀνό-
ματα ἐπισύρουν τὸν σεβασμὸν τοῦ κόσμου. Ὁ νέος ὀνομάζετο Ἰάκωβος Φίφ. Ὁ τολμηρὸς Φίφ ἐνεπιστεύθη τὸν ἑαυτὸν του εἰς τὸν Γέννερ καὶ οὗτος ἔκαμε εἰς τὸν βραχιόνια τοῦ Φίφ μικρὰ νύγματα, (χαράγματα) εἰς τὰ ὁποῖα ἐπέθηκεν ὕλην ἀπὸ πά-
σχουσαν ἀγελάδα, δηλ. μὲ ἄλλας λέξεις ἐμβολίασε τὸν Φίφ. Ἡ δαμαλὶς ἀνεπτύχθη καὶ μετὰ τινὰ καιρὸν ὁ Φίφ ἔφερε τὰς λευκὰς κηλίδας, τὰ ἴχνη τῆς δαμαλίδος, τὰ ὁποῖα φέρετε καὶ σεῖς εἰς τοὺς βραχιόνιας σας. Τότε ὁ Γέννερ ἐπανε-
λαβε τὰς δοκιμὰς του, ἀλλὰ ἀντὶ νὰ ἐμβολίασῃ τὸν Φίφ μὲ ὕλην ἀπὸ ἀγελάδα, τὸν ἐμβολίασε μὲ ὕλην ἀπὸ ἀνθρωπίνην εὐλογίαν καὶ ὁ Φίφ ἔμεινεν ὑγιὴς καὶ δὲν ἔπαθε τὴν εὐλογίαν, ἐνῶ πρῖν, ὁσάκις ἐμβολιάζετο τις μὲ ὕλην εὐλογίας, ἀφεύκτως ἔπρεπε νὰ πάθῃ εὐλογίαν. Ἡ πρώτη ἐπιτυχία ἔκαμε τὸν Γέννερ νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς δοκιμὰς του καὶ ἀπέδειξε τοιοῦτοτρόπως διὰ πραγμάτων ὅτι ἡ δαμαλὶς ἔχει τὴν δύναμιν νὰ προφυλάττῃ τὸν ἀνθρώπον ἀπὸ τῆς εὐλογίας.

Ἀπὸ τότε εἰσῆχθη ὁ δαμαλισμὸς εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὁ ὁποῖος ἐκτελεῖται οὕτω πως: ὁ ἰατρὸς κάμνει μικρὰ νύγματα εἰς τὸν βραχιόνια τοῦ θέλοντος νὰ ἐμβολιασθῇ καὶ ἐπιθέτει ὀλίγην ὕλην ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἑποχὴν φέρουν αἱ ἀγε-
λάδες αἱ πάσχουσαι τὴν δαμαλίδα, τοιοῦτο-
τρόπως δὲ λαμβάνει καὶ ὁ ἀνθρώπος τὴν ἀ-
σθένειαν τοῦ ζῶου, ἥτις, ὡς εἶπομεν τὸν προ-
φυλάττει ἀπὸ τὸ φοβερὸν κακόν, τὴν εὐλογίαν.

Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ Ἐδουάρδου Γέννερ ἔγεινε γνωστὴ εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ὁ Ἐδουάρδος

Γέννερ ὁ κατ' ἀρχὰς πτωχὸς ἐπλούτισε, ἐδοξά-
σθη, εἶδε νὰ τοῦ ἐγείρωνται ἀγάλματα καὶ τὸ ὄνομά του καὶ σήμερον καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ μένῃ ὡς ὄνομα ἀθάνατον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ εὐγνω-
μονῇ ὁ κόσμος ὅλος, διότι εἶναι ὄνομα σωτῆρος τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀπὸ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ Γέννερ οἱ δαμαλιζόμενοι δὲν φοβοῦνται τὴν εὐ-
λογίαν, μικροὶ μου ἀναγνώσται, ἀρκεῖ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ ἐμβολιάζωνται, διότι μὲ τὸν και-

ρὸν καταστρέφεται ἡ προφυλακτικὴ δύναμις τῆς δαμαλίδος. Ὅσάκις λοιπὸν οἱ προνοητικοὶ γονεῖς σας φέρουν τὸν ἰατρὸν νὰ σὰς ἐμβολιάσῃ, μὴ κάμητε τὴν παραμικρὰν ἀντίστασιν, ὡς τ' ἀνόητα καὶ κακὰ παιδιά, ἀλλὰ δεχθῆτε τὴν μικρὰν ἐγ-
χείρισιν, τὴν ὁποῖαν θὰ σὰς κάμῃ ὁ ἰατρὸς καὶ εὐγνωμονῆτε πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου εὐερ-
γέτου τῆς ἀνθρωπότητος Ἐδουάρδου Γέννερ.

ΜΙΑΤ. Θ.

ΟΙ ΔΥΟ ΒΑΤΡΑΧΟΙ

Μιὰ ἀράχνη κρεμασμένη
'Ἀπ' τὸ ἀραχνόδικτό της
'Ἐ τὸ ποτάμι κατεβαίνει
Γιὰ νὰ κἀνῃ τὸ λουτρό της...

Ἐνας βάτραχος παρέκει
Μέσ' ἔς τὸ λασπωμένο χῶμα
Τὴν κρυφοκρυτὰ καὶ στέκει
Μὲ ὀρθάνοικτο τὸ στόμα.

Πείνας φοβερὸ καμῖν
Τοῦ φλογίζει τὴν κοιλία του
Κ' ἡ ἀράχνη θὲ νὰ γείνη
—Δίχως ἄλλο— πρὸγευμά του.

Ἐξαφνα ἀπ' τ' ἄλλο μέρος
Μὲ τὸ πλακωτὸ κεφάλι
Κι' ἄλλος βάτραχος πεῖ γέρος
Πεινασμένος ξεπροβάλλει.

Φοβερὸν καυᾶ ἀρχίζουν
Μὲ τὰ φλύαρά τους χεῖλη...
'Ἐ τὰ πολλὰ ἀποφασίζουσιν
Νὰ τὴν μοιρασθοῦν ὅσιν φίλοι.

Κοντοστέκεται ἐκείνη
Καὶ γελῶντας τοὺς κινεῖται
Κι' ἄμα ἔγειν' ἡ εἰρήνη:
—Καλὴ ὄρεξι! φωνάζει

Καὶ πηδᾷ καὶ φεύγει ἀκόμα...
Κι' ἀπομένουν οἱ βατράχοι
Μὲ ὀρθάνοικτο τὸ στόμα
Καὶ μὲ ἀδειανὸ στομάχι.

Τώρα καὶ μιὰ παροιμία
Νὰ σὰς πῶ, χωρὶς πιπέρι;
'Ὁ καυγᾶς κ' ἡ φλυαρία
'Ἐ τὸ στομάχι δὲν συμφέρει.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Κοιμισμένο στο κρεβάτι, το καλό παιδί
Είδεν ονειρον φράσον· είδε δηλαδή
Πως του 'έδωκ' ή μαμά του πράγματα καλά,
Πορτοκάλια και παιγνίδια και γλυκά πολλά.
Και του είπε, αφού ένα τουδωκε φίλι:
«Σου τὰ 'χάρισα διότι σ' αγαπῶ πολύ».
'Έξυπνὰ τὰ μάτια ἀνοίγει, βλέπει κ' ἐρωτᾷ:

«Ποῦ τὰ ἔβαλες ἐκεῖνα τὰ ζαχαρωτά,
Και τὰ εὐμορφα παιγνίδια, μάνι μου καλή,
Ποῦ μου 'χάρισες διότι μ' αγαπᾷς πολύ;»
— Ἦτον ονειρον, παιδί μου, ονειρον γλυκό.
Πλήν, ἀν μένης, καθὼς εἶσαι, πάντα γνωστικό,
"Όσα θέλεις θὰ σοί δίδω πράγματα καλά,
Πορτοκάλια και παιγνίδια και γλυκά πολλά.

ΑΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

[Ἐξέδότη ἤδη και τὸ τρίτον μέρος τῶν «ΝΕΩΝ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΩΝ ΑΣΜΑΤΩΝ» τοῦ πολυτίμου συνεργάτου μας κ. Ἀλεξάνδρου Κατακουζηνοῦ, περιέχον 37 θελεκτικώτατα παιδικὰ ἄσματα, ἐν ἐκ τῶν ὁποίων εἶνε και τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον, οὐ πινος οἱ στίχοι εἶνε γνωστοὶ εἰς τοὺς πλείστους τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Διαπλάσεως» ὡς δημοσιευθέντες ἐν τῷ δευτέρῳ αὐτῆς τόμῳ. Οἱ ἀποκτήσαντες τὰ δύο πρῶτα τεύχη τῶν ἁσμάτων τούτων και ἐπιθυμοῦντες ν' ἀγοράσωσι και τὸ τρίτον θὰ τὸ εὑρωσι παρὰ τῷ γραφεῖ τῆς Φιλεκαπαιδευτικῆς Ἑταιρίας (Ἄρσακείου) ὅπου πωλεῖται ἀνά λεπτῶν 40.

Τὸ «Ἐλενάκι και τὸ Πετειναράκι» εἶνε τονισμένον εἰς ὄρασιότητην μουσικῆν και ἐλπίζομεν ὅτι ὅλοι οἱ μικροὶ φίλοι τῆς «Διαπλάσεως» θὰ φροντίσωσι μὲ κάθε τρόπον νὰ μάθωσι νὰ τὸ ᾄδωσιν.]

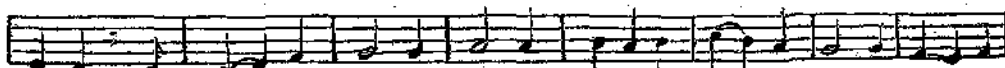
ΤΟ ΕΛΕΝΑΚΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΤΕΙΝΑΡΑΚΙ

Ζωηρῶς

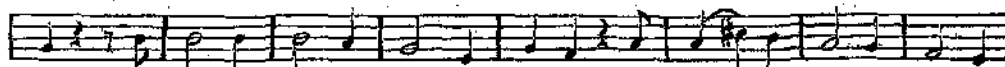
Μουσικὴ ΑΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ

"Ε-να μι-κρο πε-τει-να-ρά-κι, ἔ-να μι-κρο πε-τει-να

ρά-κι ἔ-εὔ-πνα-γε τὸ 'Ε-λε-νά-κι ἀ-πὸ τὸν ὕ-πνο τὸν γλυ-

κό. Για-τί εὔ-πνᾶς, πε-τει-να-ρά-κι, τὸ εὔ-μορ-φο τὸ 'Ε-λε-

νά-κι; Εἰς' ἀ-δι-ἀ-κρι-το, κα-κό! Εἰς' ἀ-δι-ἀ-κρι-το, κα-κό!

"Ἐνα μικρὸ πετειναράκι
Ἐξύπναγε τὸ Ἐλενάκι
Ἀπὸ τὸν ὕπνο τὸ γλυκό,
Γιατί, ἐν πνῆς πετειναράκι
Τὸ εὐμορφο τὸ Ἐλενάκι
Εἶς' ἀδιάκριτο, κακό!

Μὲ μίαν ἡμέρα τὸ Λενάκι
Κιντᾷ τὸ πετειναράκι
Σφαγμένο κάτω στὴν αὐλή,
Τὸ ἴδιο τὸ πετειναράκι
Ποῦ ἐξύπναγε τὸ Ἐλενάκι
Μὲ τῆ φωνῇ του τὴν φίλῃ,

Και τὸ μικρὸ τὸ Ἐλενάκι
Ἀυτῆθι τὸ πετειναράκι
Ποῦ τῶσφαιαν γιὰ τὸ φαγι
Καί λέγει τότε τὸ Λενάκι:
« Ἄς ζῶσας σὺ πετειναράκι
Κι' ἄς μὲ ἔμπνοῦσας τὴν αὐγή! »

ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΤΟ ΕΝΘΥΜΟΥΜΑΙ ΩΣ ΝΑ ΕΙΝΕ ΤΟΡΑ

'Ενθυμούμαι πολὺ ζωηρὰ ἀκόμη και μὲ πολ-
λὴν συγκίνησιν τὸν καιρὸν κατὰ τὸν ὁποῖον
ἤμην μαθητρία τῶν Ἄρσακείου· ἀλλ' ἀπὸ ὅλα
τὰ ἄλλα ἐνθυμούμαι ζωηρότερον, ἀπὸ ὅλα τὰ
ἄλλα μὲ συγκινεῖ περισσότερο τὸ ἀκόλουθον
συμβάν, τὸ ὁποῖον μοι ἔδωκεν ἀφορμὴν ν' ἀπα-
κτῆσω δύο φίλας, τὰς ὁποίας ἀγαπῶ και ἐκ-
τιμῶ ἕως τώρα.

Μίαν ἡμέραν κατὰ τὸ διάλειμμα, ἤμεθα,
ὡς πάντοτε, εἰς τὴν αὐλήν. Τὸ ἐνθυμούμαι ὡς
νὰ εἶνε τώρα. Μερικαὶ ἐπερπάτουσαν δύο δύο και
συνωμιλοῦσαν, ἄλλαι ἐπῆδον. Ἐγὼ ἤμην πλη-
σίον δύο κορασίων ἐπτά ἕως ὅπου ἐτῶν, τὰ
ὁποία ἔλον τὸ σχολεῖον εἰς εἴδειν ὅτι ἠγαπῶντο
πολύ. Ἦσαν φίλαι ἀχώριστοι. Τὸ ἐν ἀνομά-
ζετο Μαρίκα και τὸ ἄλλο Ἐλένη. Ἐπαίζον
τὸ σχολεῖον. Ἐξαφνα ἀκούω τὴν φωνὴν τῆς Ἐ-
λένης νὰ λέγη δυνατὰ.

— Ἐχασες 'στὰ δεκαενέα.

Χάρην ἐκείνων ἀὶ ὁποῖαι δὲν ἐνοοῦν ἴσως τί
θὰ εἶπῃ «ἐχασες 'στὰ δεκαενέα» προσθέτω ὅτι,
ὅταν δύο κορασία παίζουσι τὸ σχολεῖον, ἐνῶ τὸ
ἐν πηδᾷ, τὸ ἄλλο μετρά μέχρι τοῦ εἴκοσι ἢ
ἄλλου συμφωνουμένου ἀριθμοῦ, και ἀν τὸ πρῶ-
τον δὲν εἴμπορῆσιν νὰ πηδῆσιν εἰμὴ μόνον πέντε,
δέκα, ἢ ὀλιγωτέρας φορές τῶν συμφωνημέ-
νων τότε ἢ συντροφῆς του τῷ λέγει — Ἐχα-
σες 'στὰ πέντε, ἔχασες 'στὰ δέκα.

— Ὅχι, ἐκέρδησα 'στὰ εἴκοσι, ἀπεκρίθη
ἡ φωνὴ τῆς Μαρίκας.

— Ὅχι, ἔχασες 'στὰ δεκαενέα, μὴ μοῦ
πηδᾷς ἕνα ἀριθμὸν.

— Κ' ἐγὼ σοῦ λέγω πῶς ἐκέρδησα 'στὰ
εἴκοσι.

— Λοιπὸν κ' ἐγὼ σοῦ λέγω πῶς εἶσαι μία
ψεύτρα! ἐρώνησεν ὠργισμένη ἡ Ἐλένη.

— Πεύτρα; ἐγὼ; εἶπεν ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸν
θυμὸν τῆς ἡ Μαρίκα· τότε λοιπὸν και σὺ εἶσαι
μία κλέφτρα· ζητεῖς νὰ μοῦ κλέψῃς ἕνα ἀριθμὸν.

Ἦσαν δὲ και αἱ δύο τόσο πολὺ θυμωμένα
ὥστε δὲν εἰς εἴρωσι τίθᾷ ἐγίνετο, διότι ὠρμησαν ἡ
μία ἐπὶ τῆς ἄλλης ὡς κοκοράκια, ἀν τὴν στιγ-
μὴν ἐκείνην δὲν ἐπλησίαζον ἡ ἐπιμελήτρια. Τὰς
ἐχώρισε και ἡ μία ἐπῆγε ἀπὸ τὸ ἐν μέρος και
ἡ ἄλλη ἀπὸ τὸ ἄλλο. Τότε πρῶτην φοράν ἐχω-
ρίζοντο ἀφ' ὅτου ἤλθον εἰς τὸ σχολεῖον.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθεν εἰς τὸ scho-
λεῖον ἡ γρατα μάμμη τῆς Μαρίκας, μία πολὺ
καθὼς πρέπει κυρία, ἡ ὁποία ἤρχετο συγὰ και
ἔδλεπε τὴν ἐγγονὴν τῆς.

Ὅταν ἐπλησίασε τὴν Μαρίκαν και τὴν εἶδε
κατακόκκινην και ἔλαμπον οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀ-
κόμη και τὰ μαλλία τῆς ἦσαν ἐμπερδευμένα,
ἐφάνη ὅτι ἀνησυχῆσε πολὺ, τὴν ἔλαβεν ὀλίγον
κατὰ μέρος και τὴν ἠρώτησε:

— Τί ἔχεις, Μαρίκα; διατί εἶσαι κατ' αὐτὸν
τὸν τρόπον;

— Ὡ! εἶμαι δυστυχῆς πλέον· πολὺ, πολὺ
δυστυχῆς· νά! μαλώσαμε μὲ τὴν Ἐλένη!

— Μὲ τὴν Ἐλένην, τὴν φίλην σου, περὶ
τῆς ὁποίας μοῦ ὀμιλεῖς καθ' ἡμέραν;

— Ναι, μὲ τὴν Ἐλένην· δὲν εἶναι λοιπὸν
ἀλήθεια πῶς εἶμαι δυστυχῆς;

— Μὴ λυπεῖσαι πολὺ· ἔχε ὑπαμονήν, πιθα-
νὸν νὰ τὰ συμβιβάσωμεν ἀκόμη τὰ πράγματα.
Λέγε μου τί συνέβη.

— Ὡ! δὲν εἶνε δυνατόν, δὲν εἶνε δυνατόν.
Ἐτελείωσε πλέον.

Και ἤρχισε νὰ διηγητῆται εἰς τὴν μάμμη τῆς
δὴν τὴν ἱστορίαν τῆς φιλονεικίας τῶν.

— Μοῦ εἶπε ψεύτρα, εἶπεν ἐπὶ τέλους, και
ἐγὼ ἐθύμωσα τόσο πολὺ ἐκείνην τὴν ὥραν ποῦ
ἀν δὲν ἔδλεπα τὴν ἐπιμελήτριαν θὰ τῆς ἔδινα ἕνα
μπάτσι. Τόσον ἐθύμωσα! Ἀπὸ τὸν θυμὸν μου
τὴν εἶπα κ' ἐγὼ κλέφτρα.

— Ἄ! δὲν ἔκαμες καλὰ, Μαρίκα μου, δὲν
ἔκαμες διόλου καλὰ! ἀρμόζουν τοιαῦτα λέξεις
εἰς τὸ στόμα καλοαναθεραμμένων κορασίων;
και ἔπειτα δὲν ἐσυλλογίσθης ὅτι ἦτο φίλη σου;

— Τότε ἀπὸ τὸν θυμὸν μου δὲν τὸ ἐσυλλο-
γίσθηκα· τί κακὸν πράγμα ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ θυ-
μὸς! τώρα τὸ συλλογίζομαι και μετανοῶ· ἀλλὰ
τί εἴμπορῆ πλέον νὰ γείνη; τίποτε· δι' αὐτὸ
λυποῦμαι τόσο, δι' αὐτὸ εἶμαι τόσο δυστυχῆς.

Και ὠρμησεν εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μάμμης
τῆς, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα πλήρεις δακρύων,
ἐνίστε δ' ἠμῶετο ἡ φωνὴ τῆς λέγουσα μετὰ λύ-
πης πολλῆς.

— Εἶμαι κακὴ, κακὴ!

— Ποῦ εἶνε ἡ Ἐλένη; ἠρώτησεν ἀφ' οὗ
ἐσκέφθη ὀλίγον ἡ μάμμη τῆς.

Και ἡ Μαρίκα παρατηρήσασα περίεξ ἔδειξε
μὲ τὸν δακτυλὸν τῆς τὴν Ἐλένην, ἡ ὁποία ἐκά-
θητο εἰς μίαν γωνίαν, μόνη, συλλογισμένη και
λυπημένη. Ἦτο δὲ και αὐτὴ κατακόκκινη,
και ἔλαμπον οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς και ἦσαν ἐμπερ-
δευμένα τὰ μαλλία τῆς.

Ὡς νὰ ἐσπαράγηθι δὲ ἡ καρδία τῆς, διότι εἶδε
τὴν φίλην τῆς τόσο μακρὰν ἀπὸ αὐτῆς, ἔθεσε

πάλιν τὴν κεφαλὴν τῆς εἰς τὰ γόνατα τῆς μάμ-
μης τῆς ψιθυρίζουσα μετὰ λυγμῶν.

— Ἐτελείωσε, ἐτελείωσε, δὲν θὰ εἶμεθα
πλέον φίλοι!...

— Μαρίκα, τῆ λέγει ἡ μάμμη τῆς λαμβά-
νουσα τὴν κεφαλὴν τῆς μετὰ τὰς δύο χεῖράς τῆς
καὶ φιλοῦσα αὐτὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἔχεις ἐμ-
πιστοσύνην εἰς ἐμέ;

— Ναί, πολλήν.

— Θὰ κάμης ὅτι σοῦ εἶπῶ;

— Ναί!

— Τὴν βλέπεις τὴν Ἐλένην;

— Τὴν βλέπω.

— Παρατήρησέ τὴν καλά.

— Τὴν παρατηρῶ καλά.

— Λοιπὸν θὰ ὑπάγης σιγά, σιγά ἀπ' ὀπίσω
καὶ ὕστερα θὰ τρέξης καὶ θὰ τῆς κλείσης τὰ
μάτια ἔτσι... καὶ θὰ τῆς πιάσης τὸ κεφάλι
ἔτσι... καὶ θὰ τὴν φιλήσης ἔτσι...

— Καὶ ἔπειτα; εἶπεν ἡ Μαρίκα ἀγωνιώσα.

— Καὶ ἔπειτα θὰ ἴδῃς τί θὰ κάμῃ ἡ Ἐλένη.

Ἡ Μαρίκα ἐφάνη διατάκουσα μίαν στιγμὴν,
ἀλλ' ἔξαφνα ὤρμησεν ὡς βόμβα πρὸς τὴν Ἐ-

λένην, ἣτις παρακαλισμένη ἀπὸ τὰ φιλήματα
ἔστρεψε καὶ εἶδε. Ἀκόμη ἐνθυμούμαι τὴν ἐκ-
πληξίν τῆς, τὴν χαρὰν τῆς, τὴν ἀμφιβολίαν
τῆς, ὡς νὰ μὴ ἐπίστευε καὶ ἐκεῖνη εἰς τὴν
εὐτυχίαν.

Ἐπειτα δὲ ἐνηγκαλισμένοι, με δάκρυα χαρᾶς
εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὑπερήφανοι ἦλθον εἰς τὴν
μάμμη τῆς Μαρίκας, ἣτις ἐξήγαγε τὸ μανδύλιόν
τῆς, ἀλλ' ἀντὶ νὰ σκουπίσῃ τὴν μύτην τῆς ἐσκου-
πίκε, νομίζω... τοὺς ὀφθαλμούς τῆς.

— Αἱ λοιπὸν; ἠρώτησεν ἡ μάμμη.

— Τί καλὴ ποῦ εἶσαι μάμμη μου, πῶς τὸ
ἐσκέφθης; ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἐσκεπτόμην.

Ἄχ! πόσον ἤμην λυπημένη.

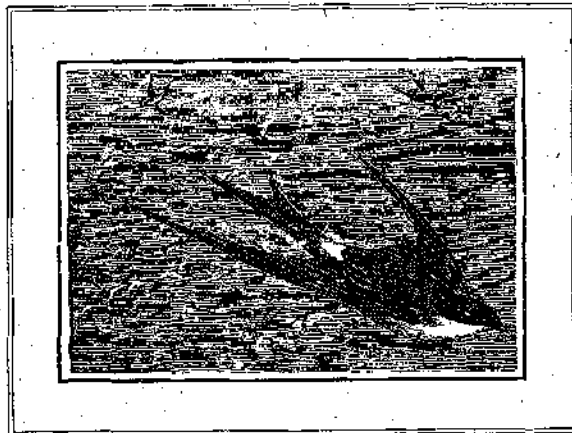
— Ἄμ' ἐγὼ ποῦ μοῦ ἤρχονταν νὰ ἀποθάνω
ἀπὸ τὴν λύπην μου; εἶπεν ἡ Ἐλένη.

— Κοιτάξτε τώρα νὰ μὴ μαλώσετε ποτέ.

— Ὡ! μὴ σὲ μέλη! ἀνέκραξαν καὶ αἱ δύο
ὄμοι, τώρα εἰξεύρομεν τί θὰ εἶπῃ φίλη.

Ἐγὼ δὲ πόσον ἐζήλευσα ἀπὸ ἐκεῖνην τὴν
ἡμέραν τὴν φιλίαν των ὥστε ἔθεσα ἄρα τὰ μέσα
εἰς ἐνέργειαν ἔπειτα κατορθώσω νὰ γείνω ἐγὼ ἡ
τρίτη φίλη, καὶ εὐτυχῶς ἔγεινα ἀπὸ τότε.

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ

ΤΟ ΧΕΛΙΔΟΝΙ

Τί χαρὰ μου! τί χαρὰ!
Ἦλθες, χελιδόνι
Μὲ τὰ μαῦρα σου φτερά·
Ἦ λευκὴ ἀμυγδαλιὰ
Πάλι σοῦ ἀπλώνει
Τὴν κατέλευκὴ ἀγκαλιά.

Στὴ μικρὴ μας τῆ σκεπὴ
Κτίσε τὴ φωλιὰ σου,
Σὲ προσμένει χαροπὴ,
Σὲ προσμένει μὲ χαρὰ
Καὶ ἡ πασχάλιά σου
Μὲ λουλούδια δρασερά.

Ἦλθες κ' ἔφερες μαζὴ
Λαλούδα καὶ κρῖνα
Καὶ ἡ φύσις ἀναξή·
Ὅταν φεύγεις — συμφορά! —
Φεύγουνε κ' ἐκεῖνα
Μὲ τὰ μαῦρά σου φτερά.

Τί ὄραϊα! τί καλά!

Ἔλα νὰ σὲ πιάσω
Μὴν περᾶς τόσῳ ψηλά
Στὴ θερμὴ μου ἀγκαλιὰ
Θὲ νὰ σὲ χορτάσω
Ἀπ' ἀγάπην καὶ φιλιά.

I. K. ΠΟΔΕΜΗΣ

ΤΙΣ ΠΤΑΙΕΙ;

Ὁ Τάκης κλαίει καὶ δεικνύει εἰς τὴν μητέρα
του μίαν σταλαγματιὰ αἷμα, τὸ ὅποιον στάζει
ἀπὸ τὸ δακτυλάκι του. Ἡ Λιλίνα εἶνε κρυμ-
μένη, κάτω ἀπὸ μίαν καρέκλαν, ὀπίσω ἀπὸ τὴν
θύραν.

Ὁ Τάκης εἶνε μικρὸν παιδάκι. Προχθὲς ἀ-
κόμη ἐτελείωσε τὰ τρία ἔτη καὶ ἐπάτησεν εἰς
τὸ τέταρτον. Ἡ Λιλίνα εἶνε ὄραϊα γατα, τῆς
ὁποίας αἱ τρίχες εἶνε τόσο μακρὰ ὅσον καὶ τὰ
μουστάκια τῆς.

Ἡ μητέρα τοῦ Τάκη, ἡ ὁποία ἀγαπᾷ μὲν

καὶ τὴν Λιλίναν, ἀλλ' ἀγαπᾷ τὸν Τάκην πο-
λύ, πολὺ περισσότερο, ἀμα βλέπει αἱματωμέ-
νον τὸ δακτυλάκι του θυμόναι κατὰ τῆς Λιλί-
νας καὶ ζητεῖ νὰ τὴν τιμωρήσῃ.

Ἄλλ' ἐγὼ ὁ ὁποῖος εἶδα πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα
θὰ σοῦ τὸ εἶπω, καὶ εἰπέτε μοι καὶ σεῖς ποῖος
πταίει; ὁ Τάκης ἢ ἡ Λιλίνα;

Ὁ Τάκης καὶ ἡ Λιλίνα εἶνε στενοὶ φίλοι.

Ἡ μητέρα ἔβαλε τὸν Τάκην νὰ καθήσῃ εἰς
τὴν καρέκλαν του; πλησίον εἰς τὴν τράπεζαν,
ὅπου συνήθως πίνει τὸ γάλα του.

Ἡ δὲ Λιλίνα ἦλθε σιγά, σιγά, ἐπήδησεν
ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ἐστάθη πλησίον τοῦ
Τάκη. Διὰ τί; Αἱ διὰ τί; Ποῖος ἀπὸ τοὺς μι-
κρούς μου φίλους δὲν μαντεύει διὰ τί ἡ Λιλίνα
ἦλθε καὶ ἐστάθη πλησίον τοῦ Τάκη;

Ἄλλ' ὁ καλὸς σου ὁ Τάκης, εἰς ὅτου νὰ ἔλθῃ
ἡ μητέρα του, ἀρπάζει μὲ τὴν μίαν του χεῖρα
τὸ αὐτίον καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ ποδαράκι τῆς Λι-
λίνας καὶ τὰ σφίγγει, τὰ σφίγγει τόσο δυνατὰ,
ὥστε ἡ καυμένη ἡ Λιλίνα ἀπὸ τὸν πόνον ὀλι-
γον ἔλειψε... νὰ λιποθυμήσῃ.

Ἄλλὰ τὸν Τάκην δὲν τὸν μέλλει τίποτε καὶ
ὄλο σφίγγει.

Ἐπὶ τέλους ὅμως ἡ Λιλίνα, ἡ ὁποία εἶνε
πολύ εὐκίνητος ὡς ὄλοι αἱ Λιλίνας, καὶ ἡ ὁποία
ἔχει πέντε μυτεροὺς ὄνυχας εἰς τὰ ἄκρα τῶν
δακτυλίων τῆς—τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν ἐννοεῖ-
ται, διότι εἰς τοὺς ὀπισθίους ἔχει τέσσαρας μόνον
δακτύλους καὶ ἐπομένως τέσσαρας ὄνυχας

— ἡ Λιλίνα λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν τῆς,
τοῦ καταφέρει μίαν δυνατὴν τσουγκρανιὸν εἰς τὸ
δακτυλάκι του μὲ τοὺς ὄνυχας τοῦ ἄλλου ποδός
τῆς ὁ ὁποῖος ἦτον ἐλεύθερος.

Τότε ὁ Τάκης πονεῖ, καὶ ἀπὸ τὸν πόνον ἀφί-
νει τὸν πόδα τῆς Λιλίνας, καὶ ἡ Λιλίνα φεύγει·
αὐτὸ ἤθελε καὶ ἐκεῖνη· ἀλλ' ὁ Τάκης δὲν ἤθελε
αὐτὸ ὅπου ἔπαθε· ὄχ! αὐτὸς πονεῖ καὶ κλαίει.

Ἄλλὰ ποῖος τοῦ πταίει;

Ἄν ἡ μητέρα τοῦ Τάκη πιάσῃ τὴν Λιλίναν
ἀφεύκτως θὰ τὴν τιμωρήσῃ· δὲν εἰξεύρω ἂν θὰ
τὴν δεῖρῃ, ἀλλ' εἰξεύρω ὅτι δύο ἡμέρας δὲν θὰ
τῆς δώσῃ πνεύμονα νὰ φάγῃ. Τὸν Τάκην ὅμως
θὰ τὸν φιλήσῃ, θὰ τὸν θωπεύσῃ, θὰ τοῦ ἀγο-
ράσῃ κανένα παιγνιδάκι διὰ νὰ μὴ κλαίῃ ποῦ
ἔχει βαθά, καὶ τώρα εἰς τὸ γάλα του θὰ τοῦ
ρίψῃ ἓν μεγάλο κομματί ζάχαρι.

Αὕτη εἶνε ὅλη ἡ ἱστορία. Εἰπατέ μοι τώρα
σεῖς τίς πταίει, ὁ Τάκης ἢ ἡ Λιλίνα;

(Μιμήσις)

ΓΝΩΣΜΑΤΙΚΑΙ ΑΚΗΣΕΙΣ

50. Έλληνοσφύρανον: *η'έ'ο'ε'—'ε'·'ε'·'α'·'η'—'α'·'ω'—'α'—'ι'—'ε'·'α'·'ω'·'α'—'η'—'ε'—'α'·'η'—'ι'·'α'—'ω'—'ε'·'ω'—'ο'υ'—'ώ'·'α'·'ο'—'α'·'υ'·'ο'υ'—'ε'·'α'·'ι'·'ε'—'η'·'ε'—'ε'·'ε'—'α'·'ο'·'υ'—'ο'υ'—'ε'·'α'·'ι'—'ε'·'α'·'η'—'α'·'ι'—'ε'·'υ'·'ι'·'α'·'η'—'ε'·'ε'·'ο'—'ε'·'ι'—'ο'υ'—'ο'·'ι'·'ε'·'ε'.

Έστίλη υπό τῆς Τεσσάρων Γραμμῶν.

51. Συλλαβόγραφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε γράμμα, τὸ δεύτερόν μου—νὰ σὰς τὸ εἶπω;—εἶνε μία... δὲν σὰς τὸ λέγω τὸ σύνολόν μου εἶνε πόλις.

Έστίλη υπό τῆς Μικρῆς Ἐλλάδος.

52. Συλλαβόγραφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε πρόθεσις τὸ δεύτερόν μου πόλις. Τὸ σύνολόν μου, μολο- νότι δὲν εἶνε ζῶον, ἔχει πόλινα.

Έστίλη υπό Κωνστ. Ἰ. Καρκαπέτσου.

53. Συλλαβόγραφος.

Τὸ ἓνα εἶνε πρόθεσις, τὸ ἄλλο ὅλ' ἢ πλάσις. Τὸ σύνολόν μου σ' ὤρελαι. Ἄν τὸ ἔβρης θὰ γελάσης.

Έστίλη υπό τοῦ Σουλταμάνου.

54. Αεξίγραφος. Μὲ κεφαλὴν εἶμαι ἀκρωτήριον, ἄνευ κεφαλῆς ἄνθος.

Έστίλη υπό τοῦ Ἀστέλλου τοῦ Μουσηγέτου.

55. Αεξίγραφος.

Μὲ τὴν κεφαλὴν ἂν εἶμαι, βήτορας τρανοῦς ἐξελίξω κ' εἶμαι τῆς ἐλευθερίας ἐν τεκμήριον πιστόν, ἄνευ τούτης μάχας, ὅπλα, καὶ σταθὰ σὰς ἐνθυμίζω κ' εἰς τὰ σώματα μ' εὐρίσκειαι παλαιῶν ἔργωνιστῶν.

Έστίλη υπό τοῦ Πολυγράφου.

56. Αίνυγμα.

Ἔχω πτέρυγας μεγάλας, τὰς ἀπλόω, τὰς ἀνοίγω, πλὴν ποτὲ δὲν κατορθῶν ἂν τὴν θέσιν μου νὰ φύγω.

Έστίλη υπό τοῦ Σαυθέρου.

57. Αίνυγμα. Τί πράγμα εἶνε ἔδεινον τὸ ὅποιον ἐπιθυμοῦμεν καὶ ἀφοῦ τὸ ἀπολαύσωμεν δὲν αἰσθανο- μεθα ὅτι τὸ ἔχομεν;

Έστίλη υπό τῆς Παιλασποῦ.

58. Ἐρώτησις: Ποῖον εἶνε τὸ θηρίον, τὸ ὅποιον καὶ μᾶς πρῶτος εἰς πρῶτην κατάλληλον εὐκαιρίαν καὶ τὸ πρῶτομον εἰς πρῶτην κατάλληλον εὐκαιρίαν;

Έστίλη υπό τοῦ Κορυδαλοῦ.

59. Λογοπαίγνιον. Ποῖον λέγονται τὰ Π, τὰ ὅποια ἔχουσι δυσάρεστον γεῖταιν;

Έστίλη υπό τοῦ Ἀετιδίου τῶν Μελανῶν Αἰθῶν.

60. Λογοπαίγνιον. Πῶς λέγονται τὰ Π, τὰ ὅποια ἔχουσι δυσάρεστον γεῖταιν;

Έστίλη υπό τοῦ Εὐδάρου Ἄνθου.

61. Λογοπαίγνιον. Ποῖα εἶνε τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, τὰ ὅποια ἐπιβάλλονται εἰς τοὺς ἀμελεῖς;

Έστίλη υπό τῆς Μικροῦλα, Τρικαλιᾶ.

62. Λογοπαίγνιον. Τίς τρέχει χωρὶς νὰ κινήται ἀπὸ τὴν θέσιν του;

Έστίλη υπό τοῦ Περνεσιῶ.

63. Ἀπροσδόκητον. Κατὰ τί διαφέρει ἡ κεφαλὴ μὰς ἀπὸ τῶν ἄλλων μὰς;

Έστίλη υπό τοῦ Κορυδαλοῦ.

64. Ἀπροσδόκητον. Διατί ὁ λαγὸς κνηροῦμενος στρέφει συχνὰ ὀπίσσω καὶ βλέπει;

Έστίλη υπό τοῦ Μουσουργοῦ.

65. Ἀπροσδόκητον. Πότε 5 καὶ 5 κάμνουν 11;

Έστίλη υπό τοῦ Ἀργονίου.

ΛΥΣΕΙΣ

34. Μὴ διατρίβει τοὺς ὄνυχας ἐπὶ πολλὸν χρόνον, ἀλλὰ φροντίει νὰ κόπτει αὐτοὺς, ὥστε νὰ μὴ ἦται ἄκοσμος. Ἐπιμελοῦ δὲ καὶ τῶν ἄλλων, ὅσα ἀναφέ- ρονται εἰς τὴν καθαριότητα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ὀδόν- των.—35. Τριαντάφυλλον.—36. Μένανδρος.—37. Χυνάπιον.—38. Ἐπίγραμμα.—39. Κλέων—λέων.—40. Ὀφολόγιον.—41. Ὁ γραμματικομιστής.—42. Τὸ Ποντικονήσι.—43. Τὰ Κ—Λ (καλά).—44. Ὅτι ἀμφότεροι πρῶτον ἐλάλο.—45. Τὸ Παξιμάδι.—46. Ἀνά—παρά—διά (ἀναπαράδιά).—47. Διότι εἰς τὰς τελευταίας αὐτὰς πόλεις δὲν ὑπάρχει γάλα.—48. Ἐὰν δὲν τὰ φορῶμεν.—49. Ἀπὸ τὸ λεξιπῶν.

ΑΙ «ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ» ΤΟΥ Κ. ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

Πωλοῦμεναί ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ λεπτ. 50 διὰ τοὺς συνδρομητὰς καὶ 75 διὰ τοὺς μὴ τοιούτους

ΔΙΔΟΝΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

Πρὸς πάντας τοὺς ἀγοράζοντας ἀπὸ σήμερον τοὺς πρὸς ἐκδοδομένους τόμους τῆς «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Ἐκαστος τόμος τιμᾶται φρ. 2, 50 — Ταχυδρομικῶς δ' ἀποστελλόμενος φρ. 2, 80

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΛΙΓΤΩΝ

Ἀετιδίδης τῶν Μελανῶν Αἰθῶν 9.—Ἀρῶν τῆς Ἐρήμου 6.—Ἀκανθυλλίς 9.—Ἀνεμώγη καὶ Αἰρίων 5.—Ἀνεφέ- λος Νόξ 9.—Ἀπόλλων ὁ Μουσηγέτης 4.—Ἀπλανῆς Ἀστήρ 4.—Ἀραβικὸς Ἴπκος 6.—Ἀστερίας Οὐρανός 5.—Βασιλείου Ν. 7.—Βόνα Πηγελ. 6.—Βόρειον Ἑλλάς 7.—Βολωνίης Δ. Φ. 3.—Βοτάρκος Ὀνόριος 7.—Βουκουδάκη Μα- ρία 6.—Βροντή, 1.—Δάμων καὶ Φιντίας 11.—Ἑλλαδοτρόπιον 12.—Ἐσπερος 11.—Ζεφύριος Ἀῦρα 10.—Θαλασσία Ἀῦρα 4.—Ἰνδικὴ Ὀρυς 6.—Καραμπέτσου Κ. 2 6'.—Κίραη 9.—Κλωθὸ τοῦ Σπερχεῖου 5 6'.—Κατλαψ. 11.—Μαυρουδίνας Ἀλεξ. 11.—Μέγας Γ. Α. 3 6'.—Μέλας Ἀστάς 6.—Μικρὰ Πεταλοῦδα 7 6'.—Μικρὸς Διάβολος 5.—Μορμύ 11.—Νεαρὰ Ἠλιχία 8.—Ξανθὸν Ἄσπερον. 9 6'.—Παγώνη Ἑβρ. 4 6'.—Παπαδιαμαντόπουλος Κ. 1. 10.—Πετιμεζῶς Θρασύβ. 7.—Ρατα πλάν 12.—Ῥίκος Γ. Ἐρρίκος 5 6'.—Σελιγναῖον Φῶς 4.—Σπεσιέρης Ἄλ. 5 6'.—Σπρατηγάκης Ἰ. Μ. Π. 4.—Σωτηριάδου Ἄγγελ. 4.—Τριτακάροδον 10.—Τσαπάλου Ἀνδρονίκη 7.—Φιλιέρη- μος Τριγῶν 3.—Φωτοβόλος Ἀστήρ 12.—Χαραμῆς Νικόλ. 5.—Χριστόπουλος Βύσταθ. 6.—Ψευδώνυμον 6 6' καὶ 6.

Συνδρομὴ ετησίαι καὶ μόνον προπληρωταῖα: Ἐν Ἑλλάδι φράγκα 2, — Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 3.

Εἰς τοὺς προμηθεύοντας καὶ προκυβέλλοντας 12 ἢ 12 συνδρομὰς στέλλεται ἐν ἑλλῶν ὁμοίᾳ καὶ ἕκαστος δ' ἐκτωσὶ φραγ. 20 εἰς τὰς 100 εἰς τοὺς προμηθεύοντας πλείονος συνδρομὰς τῶν 12.—Ἐἰ συνδρομὰ εἰς τὴν ἑκατηρῶν ἀποστελλονται διὰ γραμματοσῶμων (τῶν 10—30 λεπτ.) Ἑλλῶν, καὶ δῶν τῶν λοιπῶν εὐμῶν κρατῶν, ὡς καὶ οἱ Ἀργυροσῶμοι καὶ Ἀμερικανικοὶ ἐὰν δὲ εἶνε κολλὰ διὰ χρονομετρήσεων τῆς Ἑθνικῆς μόνον Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος ἢ τῆς Γαλλίας, δι' ἑπιπέδου, διὰ τοπομετρίων τῶν Ἑλληνικῶν ὄρειων, διὰ χρυσῶν νομισμάτων, χρονομετρήσεων καὶ συναλλαγμάτων. Διευθύνονται δὲ αἱ εὐσείαι πρὸς τὴν διευθυντὴν τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν εἰς Ἀθήνας.